

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΜΟΥ ....ΤΑ ΕΙΔΑ ΟΛΑ

Προσπαθούσα να τον σώσω.
ήταν μια υπόσχεση,,
μόλις διέκρινε ο ένας τον άλλον
στο κιτρινισμένο φως του λαδοφάνарου,
η μάνα μας ...τόσο νέα
ένα μπουμπουκιασμένο τριαντάφυλλο,
τηγάνιζε τα φρέσκα ψάρια,
το τηγάνι στην πυροστιά επάνω
και οι δαυλοί από κάτω στην τέλεια μοναξιά τους,
με κατακόκκινη τη φλόγα,
το λάδι σαν επιστολή τσιτσιρίζε αχνιστό...
ο πατέρας μας προσευχόταν
με τα χέρια σταυρωμένα,
μέγας είσαι Κύριε,
πρώτη φορά τον έβλεπα να ψέλνει,
προσευχόταν μη και συμβεί το κακό...
μέχρι που η φωτιά φούντωσε
κατακόκκινο θηρίο χωρίς σωθικά,
κατασπάραξε τις νεογέννητες αναμνήσεις μου,
τα κοκαλάκια τους εξαϋλώθηκαν
απ' την κατάμαυρη καπνοδόχο,
και σαν θυμίαμα έφτασαν στον ουρανό.....
κι αυτός ξαπλωμένος στο καρβουνιασμένο στρώμα
να ψήνεται σαν αρνί με ανοιχτά τα μάτια,
σε στάση ημιέκτασης, το δεξί του χέρι να προεξέχει,
κι ανάμεσα στα κιτρινισμένα απ' την νικοτινή δάχτυλα,
δείχτη και παράμεσο,
το τσιγάρο ,μάρκα Ματσάγγος, θυμάμαι,
αμέριμνο κι αυτάρεσκο να σιγοκαίει..
το Πάσχα πλησίαζε....όλα είχαν ψηθεί
στο καπνισμένο τσουκάλι μου,
μαζί και τα παιδικά μου χρόνια μέσα στα ερείπια.
Απόσπασμα από "άτιτλο " βιβλίο μου.

Ω ... !!!! ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ.

Αόρατες οσμές πολύχρωμων λουλουδιών
γδέρνουν την αιώνια ψυχή μας,
κραδασμός της συνείδησης
Ω !!! Άνοιξη μας
τα πνεύματα μας ακόρεστα
ταξιδεύουν με πολύχρωμα φορέματα,
στα καπούλια αχαλίνωτου αλόγου
αόριστα καλπάζει ο έρωτας ,
μέσ' τις καταπράσινες κοιλάδες του νου,
οι γάτες με τους γάτους
χωρίς ενοχές
με τα νύχια τους ερωτοτροπούν,
ο πόνος στεγνός,
καμπουριασμένη η ράχη,
λύγισμα της ωριμότητας,
το τρίχωμα ορθό, τριχιά για να δεθούν...
παντού σήματα ενοχικά φυτρώνουν,
κάψαμε όλα τα ξερόκλαδα
ξανακερδίσαμε τον λαθεμένο μας έρωτα,
επιστρέφοντας στα ταπεινά της ζωής,
με χρωματιστά πινέλα και μεθυσμένα τραγούδια,
γέμισε η πλάση ρόδινες μορφές,
πολύχρωμες πεταλούδες,
και με τα χέρια συστραμμένα
κόβουμε τα άνθη της μιας λησμονημένης ευτυχίας,
εξουθενωμένη απ' την αναμονή ορχιδέα.
Το φως της άνοιξης σπαταλιέται
στα κρύσταλλα των ματιών μας...
Ω...γλυκύ μου έαρ που τις ψυχές μας συναρπάζεις,
βάδιζε αργά-αργά
να μη χάσουμε κι αυτή την πόζα.

ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Την απεραντοσύνη του σύμπαντος προσκυνώ,
μέσ' απ' τα τρύπια μου φτερά,
με βλέμμα εκστασιασμένο,
γονυπετής τον ποιητή προσδοκώ,
τα πάντα ίδια αιώνες τώρα
συρρικνώνονται ξεδιπλώνονται,
και πάλι απ' την αρχή,
θόλος απέραντος βαμμένος μπλε,
με άσπρα σεντόνια τσαλακωμένα
και μαύρους λεκέδες,
τα απόκρυφα του μέρη σκεπασμένα,
με την βεβαιότητα πως κανένα
άστρο του δεν θα φανεί,
κινείται αργά και σταθερά αενάως,
με μαχαίρι σκουριασμένο
φέτες χρωμάτων κόβει
απ' το κιτρινισμένο φεγγάρι,
και η γλύκα του πεπονιού,
μέσ' τα πικρά σκοτάδια,
τα απορημένα διάφανα αγάλματα ξεπλένει,
με την βεβαιότητα κάτασπρα να τα παραδώσει,
λίγο πριν το φως του ήλιου τα προδώσει
στα μάτια των χαροκαμένων μανάδων.
Υπάρχει ακόμη ...λίγη κουρασμένη περηφάνια,
μα κι αυτή χασμουριέται μέσα
απ' τους πανάρχαιους μύθους
των αθάντων νεκρών,
ξεχνώντας να τους χειροκροτήσει,
πνίγεται η περηφάνια σε ροζιασμένες χούφτες
σε ψαλμωδικές φωνές αργοπορημένων
και στα ξίφη των ισχυρών.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Ακόμη κοιμάμαι...
άλλωστε δεν υπάρχει σοβαρός λόγος
να ξυπνήσω γυμνός και άφραγκος,
οι ορχιδέες σου έχουν μαραθεί,
αλμυρό το δάκρυ μου,
θόλωσε το νερό της Λήθης,
στα παραμύθια σου ψάχνω την χαρά,
σαν κοχύλι βουλιάζω
στα ρόδινα του δειλινού,
κι ο ήλιος χαιρετώντας αλύπητα
τους ηλιοκαμένους ήρωες του,
μπρούμυτα πέφτει πίσω απ' τα βουνά.

ΑΚΑΥΣΤΟ ΦΥΤΙΛΙ

Από τον κήπο της μυθολογίας βγήκαμε
με δυο αγκαλιές λουλούδια,
χωρίσαμε χωρίς φιλί...
-Θα τα πούμε το βράδυ...
-Θα σε περιμένω στο ουζερί..
Μα δεν υπήρχαν θεατές
κι έπεσε η αυλαία,
μα το λυχνάρι έμεινε αναμμένο,
ραγισμένη καρδιά,
με λάδι καμένο και αίμα πηχτό
στο αναδυόμενο άκαυστο φυτίλι
του πεπρωμένου.

ΣΩΠΑ ΜΗ ΚΛΑΙΣ...

Σώπα.... ψυχή μου μην κλαις....
ανασήκωσε το κεφάλι...
στον ουράνιο θόλο η αυγή ξεπροβάλει....
κοίτα με των χρωμάτων της την αρμονία
πως αποδιώχνει με μαγεία
της νύχτας τ' απομεινάρια
π' άφησε μαύρα σημάδια
στο βαθούλωμα των ματιών σου....
Σώπα.... μην κλαις....
άχρωμο το κονσίλερ να καλύψει
αδύναμο να κρύψει
τα μαργαριταρένια δάκρυά σου
ρυάκια της ερήμου
που αναβλύζουν απ' την καρδιά σου
κι οργώνουν το πρόσωπό σου
ω, ψυχή μου
στολίζοντας την αγιότητα των ημερών μπροστά σου
το δέντρο της καρδιάς σου...

ΧΑΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Τα φώτα της πόλης λιποτάκτες του σκοταδιού
άφηναν ουρές κυανού καπνού,
τυλιγμένες στα ασημένια πλατανόφυλλα,
να τινάζουν την κρουσταλλένια νύστα
απ' τα μάτια των κοινών γυναικών.
Τα τρένα σφύριζαν αδιάφορα,
φορτωμένα στρατιώτες,
πίσω τους ακολουθούσε ο θάνατος κατάμαυρος
απ' τις βλαστήμιες των παιδιών,
κι η κουκουβάγια μοναχική κι αυτάρκης
με μάτια ορθάνοιχτα, κάλπικα νομίσματα,
χωρίς την υποψία της προδοσίας,
ένας ουρανός κατάφωτος,
με ακατανόητες φωταψίες,
αδιάφορος...τα μουστάκια του να στρίβει,
ο ποιητής με την χλαίνη κατάσαρκα φορεμένη,

έκρυβε τις αλυσίδες,
ζυμώνει τις θύμισες του μέσ' το αναφιλητό του,
χαράζοντας στίχους ερωτικούς στις μαύρες πέτρες,
αντιγράφοντας το χαμένο γράμμα του στρατιώτη.

ΖΩΓΡΑΦΙΖΩ...

Με την γραφίδα μου χωρίς αιχμή
στο ξύλινο κρεβάτι με μουσική που τρίζει,
μέρες της άνοιξης κρυφές και φανερές,
με τραγική γαλήνη και την κλεψύδρα απόμακρη,
πέταλα, σέπαλα, μίσχους και ρίζες
ζωγραφίζω...

Η ψυχή μου κρεμασμένη
στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου,
έτοιμη να παραδοθεί
στο φέγγος των ματιών σου,
ξεχάστηκα.....νυχτώνει...
κι ακόμη σε θαυμάζω,
μείνε....μείνε....ούρλιαζε η ψυχή μου
σου χρωστώ ένα δείπνο...

Νιώθω μασκαρεμένος
στους δρύινους καθρέφτες,
άγρυπνοι και θολοί από τις θερμοφόρες
κρατούν παγιδευμένα τα πρόσωπα,
αρνητικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες,
κοιτάζουν πίσω απ' τις κουρτίνες
στους μέσα μαχαλάδες.
Κανείς δεν σε υποψιάστηκε
με τόσο έντονα μάτια,
που σκάλιζες παρτέρια με στοχαστικές κινήσεις.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ

Επίσημη αγαπημένη μέρα της άνοιξης έγινες,
διασχίζοντας τους καταγάλανους ουρανούς
συνέπεσες ερωτικά
με την παγκόσμια μέρα ποίησης,
καλλωπισμένο έναρθρο φως
σε πλάστιγγες ζυγισμένο,

αιχμαλωτισμένη γλύκα
όλων των ποιητών, που αιώνες τώρα
χλιμιντρούν σε επιπλωμένα δωμάτια
χωρίς κρεβατοκάμαρες,
να σε σφίξουν ζεστά στα
απαλά τους δάχτυλα,
τη λουλουδένια σου μορφή ν' απαθανατίσουν
χωρίς πλάνο, με ξέπνοη ανάσα,
στα λευκά κουρελιασμένα
σεντόνια των δέντρων.
Έτσι υποδέχονται οι ποιητές όλες τις εποχές,
μα η δική σου, αποκάλυψη ξεχωριστή,
στολισμένη κοχλάζεις στην κοιλιά τους ,
και οι ατμοί σου προς ώρας αναπαύονται
στο θολωμένο τους μυαλό.
Πολύχρωμα άνθη ξεχειλούν
απ' τα ρουθούνια τους,
σφραγίζοντας με αρώματα
τις πόρτες του χειμώνα.
Τους βγαίνει η επιθυμία τους μέσα
από τα γυαλιστερά βότσαλα της καυτής άμμου
μιας ήρεμης θάλασσας φαιάς ουσίας,
που αντανακλά τα λευκά κορμιά
των παρθένων κοριτσιών,
χωρίς να προδίδουν τη σχηματική τους γύμνια,
έτσι είναι η ένωση των ποιητών της άνοιξης,
δάσος κονδυλοφόρων σε πυρκαγιές του νου.

ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Στην παρέλαση των εποχών του νου
σημαιοφόρος εσύ ...
Ω...!!!! άνοιξη,
λάμπεις κρυφά στις ακρογιαλιές μας
φωτίζοντας τα πιο δύσκολα του κόσμου.
Στις στείρες κοιλάδες του σώματος
ξακρίζεις μονοπάτια,
στη χόβολη της καιόμενης καρδιάς
πελεκάς τα βέλη -λουλούδια,
ανιχνευτές του έρωτα

με όλες τις παροτρύνσεις.
Με φύλλα κληματαριάς ντύνεις ,
όπως στα όνειρα,
καλλίγραμμες κοπέλες ,
με χάρδια ανάλαφρα σπρώχνεις
την ανοιχτή τους καγκελόπορτα,
φανερώνοντας τους κόκκινους ουρανούς.

ΑΟΡΙΣΤΗ ΕΝΟΧΗ

Ρούχα ξεφτισμένα σαν εκπορθητής,
μυαλό ξυράφι ,ξυραφίζει γένια ζητιάνων,
ψυχή ,καρδιά,και ξίφος ιππότη.
Τα βρήκα όλα...
σε κάδους μπλε, της ανακύκλωσης.
Είμαι αυτός που ψάχνει στα βρώμικα ρηχά
το χαμένο αεροπλάνο,
όπως η γυναίκα ψάχνει τη βέρα της
στο σκοτάδι του εραστή της,
που να βρεις ψυχή αναμάρτητη
στην κόλαση,
και το μαύρο κουτί στον πυθμένα του απόπατου.
Είμαι νέος από νέα βιβλία... σκονισμένα,
είμαι αυτός που φθονεί αυτούς
που κόβουν τα λουλούδια βλαστημώντας,
είμαι αυτός που δεν κοιμάται,
ξεφυλλίζοντας περασμένα χρόνια,
είμαι αυτός που πάντα μύριζε γιασεμιά
σε πρωτομαγιάτικα στεφάνια.
Είμαστε οι μήτρες των αντιγράφων μας,
είμαι.....
είσαι.....
είμαστε.....
όλοι αυτοί που παίζουμε σχοινάκι,
χωρίς κόμπο δάκρυ ,
στις αυλές των πεθαμένων.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Σαν σφαίρες με χρώμα γαλαζοπράσινο
περνώντας απ' τις πυκνές φυλλωσιές
των πουρναριών,
κι αυτοί αδιάφοροι ,σκυμμένοι σαν βάγιες
με το μαχαίρι ....

κάρφωναν τη νοτισμένη γη
ξεκληρίζοντας τα κόκκινα μανιτάρια
και οι άλλοι τα κοκκινοράδικα
με όλη τους την πίκρα,
ήταν μια αντίσταση στην εξουσία,
έτσι έβγαζαν με ιδρώτα και αίμα
το μεσημεριανό τους πιάτο,
και τα βράδια το ξερό σταρένιο ψωμί
στο χορτόζουμο βουτούσαν,
τρώγοντας και μια σκελίδα σκόρδο
για τα γαλαζοπράσινα κουνούπια.

.....

Τα άλογα σαν έφτασαν καταϊδρωμένα
δεν ήπιαν απ' τις γούρνες
ούτε σταλιά νερό...
παρά μόνο αίμα πηχτό να αχνίζει.
Τέντωσαν τα αυτιά τους ,
σαν χωνιά παλιών εφημερίδων,
συνεχίζοντας τον καρπασμό τους
μέχρι την επόμενη στέρνα .
Το φαρμάκι το έπιναν γουλιά –γουλιά
αξόδευτο...
με κρυπτογραφημένη συνταγή κτηνιάτρου.

.....

Πίσω τους ξυπόλυτος έτρεχα
πατώντας σε μυτερές πέτρες....
κανείς δεν με πήρε χαμπάρι,
μόνο η αναμαλλιασμένη από
την απέναντι βουνοκορφή,

που άδοξα έβροσκε τα κάτασπρα της πρόβατα ,
έτσι κατάφερα και πήδηξα
το κοφτερό συρματοπλεγμα,
ματώνοντας τα γόνατα
και αποκτώντας σοφότερη γνώση
τυλίγοντας την μέσα στο ματωμένο μαντήλι μου,
αποχώρησα με θλιμμένη αμηχανία.

.....

με το ίδιο μαντήλι
αποχαιρετούσα τους πρόσφυγες
σκάλα έγινε για ν' ανέβω στα πλοία.

ΕΦΤΑΣΕΣ ΑΡΓΑ

Την πόρτα διάπλατα άνοιγα
ξεπουλώντας την πλουμιστήπραμάτεια
του αφεντικού μου...
ήμουν ακόμη ένα νούμερο
στη λίστα των εργαζομένων,
ένα νούμερο στην ιδέα της άνεσης,
και η τύχη τόφερε....
έγινα γνωστός,
με μαύρα πλάγια γράμματα,
σε λίστες ανεργίας,
ίσως με προσθέσουν και σταυρό
για να χορτάσω ύπνο,
την ταυτότητα μου..αντί για χαμόγελο
επιδεικνύω με τρεμουλιαστό το χέρι,
δεν ενοχλώ κανέναν...
πάντα μια ξερακιανή σαύρα
με μακρόσυρτη συριχτή φωνή,
μεσ' απ' την τρύπα της απαντά...
-Εφτασες αργά...

και τρεχάτος εξαφανίζομαι
τουλάχιστον να βρω άδεια την καρέκλα μου
ανάμεσα στο πλήθος των κομπολογιών.
Ηταν κι αυτό μια θέση
στην ευτυχία της μέρας εκείνης.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΟΥ

Είναι μια άκοπη μέρα η σημερινή
χωρίς στοχασμό, χωρίς γραμμόφωνο,
συμβαίνει συχνά όταν ο νους απεργεί
θέλοντας να κρύψει το έγκλημα του,
κάτι περιμένει άοπλος, χωρίς κονδυλοφόρο,
κάτι απροσδιόριστο,
ίσως την μυρωδιά του γιασεμιού,
ίσως τον νεκροθάφτη...
παρέα με μια γάτα απροσδιόριστου
χρώματος και ηλικίας,
με νύχια κομμένα,
-αυτή δεν αφήνει αμυχές-
να παρακολουθεί με μάτια ορθάνοιχτα
το μαύρο καλώδιο του τηλεφώνου,
εκκρεμές ποντικοουράς
έτοιμη να το κατασπαράξει.
Ο νους απεργεί.....κάτι περιμένει...
ίσως μια ψαλμωδία εγκωμίων,
ίσως έναν χαιρετισμό για
την νεκρή σκέψη,
ίσως έναν επικήδειο αληθινό που
θα γραφτεί στον αυτόματο τηλεφωνητή,
και θ' απλωθεί μέσα απ' το
σύρμα του ουράνιου τόξου....

ταπεινή σκέψη φυλακισμένη σε
νεκροθάλαμους νοσοκομείων,
ελπίζοντας την ανάσταση της
στις στροφές των αιώνων,
αποκαλύπτοντας το μεγάλο μυστικό του νου
στις έρημες πια βιβλιοθήκες....
αυτή είναι η επανάσταση του νου,
όταν εμείς θα κοιμόμαστε ...
σε αποχρώσεις γκρίζων φτερών.

ΚΑΠΝΙΖΩ...

Καπνίζω αρειμανίως....
τον καπνό των караβιών που
σε ' πάνε σε ορθωμένα σύννεφα,
καπνίζω αρειμανίως....
τον καπνό των τρένων
που σε φέρνουν στο μυαλό μου,
καπνίζω ανήλικες σκέψεις,
παρατηρώντας σε να κολυμπάς γυμνή
στην άβυσσο της ζωής,
κολυμβήθρα του Σιλβάμ αποκαλείς,
καπνίζω αρειμανίως ....
όταν τα βράδια πίσω από
τα παραθυρόφυλλα η καρδιά σου σταματά,
καπνίζει ο ήλιος...
το κορμί σου σαν βλέπει
κοχύλι γυαλιστερό στη άμμο,
καπνίζει το χλωμό φεγγάρι
όταν την σκιά σου στο δρόμο ζωγραφίζει,
καπνίζουν τα φώτα της πόλης
όταν στις βιτρίνες την ομορφιά σου
αντανακλάς,
καπνίζουν τα πάντα...
όταν με χέρια σου το κόκκινο της αυγής σκορπάς,
σώμα μου ευάλωτο λυτρώσου από
τους αγκάθινους κρίκους του καπνού,
δώσε καπνούς στις καμινάδες των εργοστασίων,
ν 'αδειάζει ο πόνος στην ώρα τη σιωπηλή

ΓΛΥΚΟΠΙΚΡΟ

Λες να βρέξει ;
και τι ,μας νοιάζει ;
τη ζάχαρη θεϊκό γλυκό
περγαμόντο... την κάναμε,
βάλαμε και λεμόνι,
να μη χρειαζόμαστε μαχαίρι,
πως να σκοτώσεις ένα γλυκό ...

Τα ρούχα ....
αυτά με τ' άσπρα λουλούδια , λέω,
τα απλώσαμε...
τι κρίμα ...
δεν θα προλάβουν να φυτρώσουν,
τα μάρανε ο παράφορος ήλιος ,
και είχε τόση υγρασία
που κόλλησαν τα χείλη μου
επάνω σου,
σφιχταγκαλιαστήκαμε...
όπως τα μανταλάκια με τα ρούχα ,
κι ένας ζητιάνος αγέρας
που φυσούσε στη βεράντα,
μας φούσκωνε...
σαν τ' άσπρα πανιά των караβιών,
και τα όνειρα μας στους έρημους κάμπους
κυνηγημένα χελιδόνια χωρίς προορισμό.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Την πρώτη πανσέληνο της άνοιξης
θέλησα να δω,
με αχρησιμοποίητη αγωνία ,
ήμουν ένας μοναχός άνθρωπος
σ' ένα απέραντο κενό
περικυκλωμένος από τους ακοίμητους
φρουρούς του έναστρου ουρανού,
ξάφνου.....

καθώς φάνηκε το ασημένιο περίγραμμα
του ολόγιου φεγγαριού,
μια Καρυάτιδα ....
νεύμα μου κάνει με το λεύτερο της χέρι,
τις πλεξούδες της εζήλεψα,
ποιος κομμωτής τις είχε ξάνει,
κρεμασμένα αγριοκέρασα στις άκρες
όλα τ' άστρα τ' ουρανού,
μέσ την ταπείνωση της νύχτας χέρι
μου δίνει να σηκωθώ,
πως ν ' αντιδράσω ....
στα όμορφα της μάγουλα και
στο γυμνό της στήθος ;
τα πόδια μου κοπήκανε ,
γύρισαν προς τα πίσω ...
Ω!!!! Αθηνά συγχώρησε με....
το πάθος μου παύτηκε ...
η ταραχή μου... ψύχραιμη
με προέτρεψε ν' αποχωρήσω,
δεν ήθελα γυμνό ,χωρίς χλαμύδα ,
να με βρει ο μαύρος θάνατος
με τους μαστούς στα χέρια.
Η νύχτα έχασε την ομορφιά της
απ 'τις μαχαιριές των αργυρών κεραυνών,
και γω... ένα όνειρο γεμάτο γρίφους...
και τώρα βρεγμένος ως το κόκκαλο
καθισμένος δίπλα στο τζάκι
ευχαριστώ τη ζωή που με
ταξιδεύει στις καμπουριαστές της πλάτες

ΤΟΞΙΚΟ ΥΓΡΟ

Ωραία η άνοιξη σήμερα
μας σκέπασε όμορφα...
με ροδοκόκκινα σύννεφα
άνθισε και η Πεντέλη,
τους χυμούς τους απόλαυσα,
σταγόνες τυλιγμένες με κίτρινη σκόνη,
τα πεύκα πράσινοι ασχημάτιστοι καλόγεροι,
με ανώριμα κουκουνάκια θλίψεων,
το Σαββατιάτικο τους μπάνιο περίμεναν,
ευλαβικά υποκλινόντουσαν

κάτω απ' την κόκκινη πιπεριά,
μικρά παιδιά στη σκάφη τους
με το κεφάλι σκυφτό,
τα μάτια τους προστάτευαν
απ' το τοξικό υγρό,
Τα σπάρτα στις κακοτράχαλες πλαγιές
με τις βελόνες τους.....
κίτρινα ανθάκια έπλεκαν,
και το θυμάρι ευωδιαστό να
το βυζαίνουν εντίμως οι εργάτριες,
μέλι να μας το παραδώσουν.
Τίποτα περιττό και όλα αναγκαία...
έτσι εξαϋλώθηκε με
οικειότητα και σεβασμό,
το άγχος της ημέρας,
χωρίς κατακλυσμό.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...ΤΙ ΤΩΡΑ

Χωρίς να το περιμένω στο
στο τέρμα της πανσέληνου νύχτας,
αυθαίρετα .....

μας άλλαξαν τα φώτα
με λαδολύχναρο,
μας άλλαξαν την ώρα
με σαρακοφαγωμένα ρολόγια,
μας άλλαξαν τα ρούχα
με ρούχα κλόουν,
μας άλλαξαν κρεβάτι
με νεκροκρέβατο,
μας άλλαξαν το πετσί μας
όπως το φίδι δέρμα,
μας άλλαξαν χώρα
λες και δεν υπήρχε,
και τώρα.

Τι τώρα ...
ψάχνουμε λιμάνι σε ξερό νησί
ν' αράξουμε εξόριστοι.
Αυτή είναι η τέλεια προσβολή
των επιθυμιών μας,
χωρίς τέλος...

η σιωπή μας ,παγάκι που
επιπλέει στο κενό,
είναι δεδομένη,
διάφανη σαν το μελάνι της σουπιάς.
Καλό βράδυ .....σκοτείνιασε
να μην χαθούμε...
ψηφοφόροι ακόμη είμαστε,
τα μυστικά μας στην
κάλη θα τα πούμε.

ΑΝΑΠΗΡΙΑ....

Τι κρίμα μικρή μου ράγισες ,
ζυμωμένη από χώμα
δεν άντεξες την πολυκαιρία,
στη βρύση δεν θα πας ξανά
έτσι ανάπηρη που είσαι,
βαριά τα τραύματα σου...
δεν θα σε πνίξουν άλλη φορά
τα δάκρυα μιας καμπούρας βρύσης,
πάντα υπάκουη στις εντολές της,
μη σπαταληθεί σταγόνα νερό,
πως να ξαναδεί του ήλιου το φως
τις κόκκινες σου παπαρούνες,
πως στην κοιλιά σου ν' αντιλαλεί
του Εσπερινού ο ήχος,
στο στόμα σου ανάσαιναν
οι πυρωμένες κατσαρόλες.
Έμεινε η μάνα σου η λαγήνα
χήρα μόνη....
ρόδινη αρραβωνιαστικιά,
στολισμένη με τα ζωγραφιστά
από χέρι ασβεστωμένα λουλούδια,
να διαλαλεί με θράσος
την χαμένη της ιδιοκτησία '
" γω τα κάνου ,γω τα πλειώ "
κουτσουρεμένη έμεινε κι αυτή
κομμένο χέρι...
απ' τον πόλεμο του "νεμπετιού "
τα χείλη της σπασμένα ,
κατακόκκινα απ' τ' άγρια φιλιά της βρύσης.
Άδοξο τρέχει ....
και σπαταλιέται το νερό,
όλους μας αγκαλιάζει,

διψασμένος ο έρωτας.

ΚΛΕΦΤΗΣ...

Στο χιονισμένο τοπίο,
η ημερομηνία σβησμένη,
μέσ' τη ζωντανή θέρμη
σκοτωμένων επιθυμιών ,
κάτι σημαντικό έψαχνα .....επίμονα,
όλη την ιστορία της ζωής μου
στο παρθένο λευκό χιόνι,
πατημασιές ολούθε....
σε κάθε χνάρι μου έσπερνα
την λύπη μου,
σε κάθε χνάρι σου ένα
ζεστό φιλί,
σκληρή δοκιμασία,
ποιο απ' τα δυο θ ' ανθίσει.
Σ' αυτή τη θλιμμένη ανασκαφή του
αρχαίου νου,
με τ 'αλάφιασμα του ματιού
την παλιά φωτογραφία σου βρήκα ,
δυο μαύρα μάτια με απέραντη γαλήνη,
με ξεκάθαρη απορία άστραφταν,
βουβές πολεμίστρες όμοιες.
Μην απορείς πως βρέθηκαν...
θυμήσου ....
ω λεύτερη ψυχή
τα εύρετρα
απ' το χαμένο σου πορτοφόλι...
Μη με ρωτήσεις τίποτε άλλο.....
μόλις με συνέλαβαν.....
άγουρος κλέφτης

φλογισμένων επιθυμιών.

ΜΑΚΑΒΡΙΟ

Πρωταπριλιά ....μόλις ξύπνησα
απ' τον λήθαργο της αρκούδας,
φορούσα στολή δύτη
και αναπνευστήρα,
η μπανιέρα ξέχειλη μέλι και γάλα,
χώθηκα μέσα ψαρεύοντας
χρυσόμυγες....ξέρετε εσείς
αυτές που κάνουν αέρα
με τα φτερά τους,
στους πεθαμένους.
Με τα μάτια ορθάνοιχτα....παρατηρούσα,
τόσος κόσμος που βρέθηκε;
με μαύρα κουστούμια
και μαύρες πλουμιστές γραβάτες ;
ούτε στη γέννηση μου τόσοι πολλοί,
ήταν και μερικοί με άσπρες μπλούζες,
τι ήθελαν όλοι αυτοί...
με τόσες πολλές λαμπάδες,
χωρίς λιβανιστήρια;
μόνο η ' ' ξαδέλφη ' ' μου από τα παλιά
με το κόκκινο της παλτό..
χαμογελούσε κρατώντας
σφιχτά τις ορχιδέες.
Αδιάφορος συνέχιζα
με το ψαροντούφεκο να
κεντάω τις πλουμιστές γραβάτες .

ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΣΑ..

Ανάσα ..ανάσα
στην πλάτη την 'μέρα
κουβαλώντας ο ήλιος,
πίσω απ'τα βουνά της Αγιάσου,
βελόνες σκίζουν την ομίχλη του Όλυμπου,
τα μολυβένια νερά
της Μεγάλης λίμνης λαμποκοπούν,
μάτι Κύκλωπα...στο μέσο της Λέσβου,
τα πεύκα να χτενίζονται
και να ερωτοτροπούν.
Χρονογραφίες του χτές...
επίμονα αρώματα λουλουδιών
σε φτερούγες καλλικέλαδων πουλιών,
την πλάση ευωδιάζουν,
κα συ !!!!...χωρίς ανάσα...
μουδιασμένη,
με σφυρί και καλέμι
λευκόλιθο να σπάς
στων Βασιλικών τα υπόγεια,
βαγόني ....βαγόني γέμιζες,
δραχμή ...δραχμή στην τσέπη,
όλο το βιός σου μάνα μου
ανθισμένα μπαλκόνια τα 'κανες.....
να αναπαύεται η ψυχή σου.

ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Την απεραντοσύνη του σύμπαντος προσκυνώ,
μέσ' απ' τα τρύπια μου φτερά,
με βλέμμα εκστασιασμένο,
γονυπετής τον ποιητή προσδοκώ,
τα πάντα ίδια αιώνες τώρα
ξεδιπλώνονται, συρρικνώνονται
και πάλι απ' την αρχή,
θόλος απέραντος βαμμένος μπλε,
με άσπρα σεντόνια τσαλακωμένα
και μαύρους λεκέδες,
τα απόκρυφα του μέρη σκεπασμένα,
με την βεβαιότητα πως κανένα

άστρο του δεν θα φανεί,
κινείται αργά και σταθερά αενάως,
με μαχαίρι σκουριασμένο
φέτες χρωμάτων κόβει
απ' το κιτριτισμένο φεγγάρι,
και η γλύκα του πεπονιού,
μέσ' τα πικρά σκοτάδια,
τα απορημένα διάφανα αγάλματα ξεπλένει,
με την βεβαιότητα κάτασπρα να τα παραδώσει,
λίγο πριν το φως του ήλιου τα προδώσει
στα μάτια των χαροκαμένων μανάδων.
Υπάρχει ακόμη ...λίγη κουρασμένη περηφάνια,
μα κι αυτή χασμουριέται μέσα
απ' τους πανάρχαιους μύθους
των αθάντων νεκρών,
ξεχνώντας να τους χειροκροτήσει,
πνίγεται η περηφάνια σε ροζιασμένες χούφτες
σε ψαλμωδικές φωνές αργοπορημένων
και στα ξίφη των ισχυρών.

ΒΑΘΥ ΟΝΕΙΡΟ

Δεν ξέρω τι ώρα ήταν,
προσπαθούσα να κοιμηθώ,
ασάλευτοι οι δείχτες του ρολογιού,
κρατημένοι απ 'τις μασέλες της Σουλτανιώς ,
να τρέμουν τα ξύλινα χεράκια της
στην υπερπροσπάθεια να στομπώσει
με τον ξεραμένο καπνό τη μύτη της,
να φτερνίζεται αδιάκοπα ,χωρίς σταματημό
να έχω την έγνοια της, μήπως η μασέλα της
ξεπέσει στον ανθισμένο κήπο μου
και σαν σκουριασμένο ψαλίδι
κόψει τις ορχιδέες μου,
σ 'αυτές έχω φορτώσει τις αναμνήσεις μου,
το παράθυρό μου ήταν ο καθρέφτης του κήπου μου..

όλα στη θέση τους....
μόνο η γριά Σουλτανιώ έλειπε,
τέσσερις την πηγαίνανε...
και η κόρη της η Αμερσούδα η σμυρνιά
στο σκαμνί της ενοχής,
να καθαρίζει τα ψάρια,
στολισμένη και βαμμένη στα κόκκινα,
όλα στην τρίχα....
αμέτοχη σε όλα τα γενόμενα ,
το λάδι ζεματιστό αχνίζει,
κάηκε η ψυχή μου...
πώς έπεσα σε τέτοιο βαθύ όνειρο.

ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΛΕΞΕΩΝ

Με ρωτάς πως γράφω τα ποιήματα,
μα αυτά δεν είναι ποιήματα,
είναι αποκυήματα φαντασίας.
Μαζεύω άπλυτες λέξεις,
επτά κιλά περίπου,
τις πετάω στο πλυντήριο του μυαλού μου,
πολυχρησιμοποιημένο είναι,
αλλά πάντα στην εγγύηση,
τις πλένω χωρίς χλώριο
μη μου ξεβάψουν,
τις στροβιλίζω στις χαμηλές στροφές,
εκεί αγκαλιάζονται, φιλιούνται,
στραγγίζουν τα δάκρυα τους,
και τις απλώνω με τάξη και απαλότητα
σ' ένα λευκό χαρτί,
πάντα στον έντονο ήλιο,
μερικές σκοτώνονται,
στις ισημερίες της άνοιξης
όπως τα ιογενή μικρόβια,
σε μερικές πάλι λίγο μέλι βάζει η μέλισσα,
και με μια γραφίδα όπως η γκλίτσα του τσοπάνη,
τις βάζω στη σειρά,
στις ατίθασες τραβάω το αυτί
κάνοντας τον αυστηρό δάσκαλο,
και χωρίς σιδέρωμα ντύνω την ψυχή μου.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Σούρουπο ήτανε, χειμωνιάτικο βραδάκι
που συναντηθήκαμε γωνία Πανεπιστημίου και Μπενάκη....
Μόλις έβγαινα τρικλίζοντας απ' το ουζερί...
μόλις έμπαινες εσύ
μ' ένα τσιγάρο στα χείλη....
και λες πως ήμασταν φίλοι
την πόρτα σ' άνοιξα να μπεις.
και μου 'πες ευθύς
με μια φωνή ζεστή
-έλα παρέα μου να πιούμε ένα ποτό....
Ποτό το ποτό
μείναμε ώρα πολύ
μες στο ουζερί...
κερνώντας ο ένας τον άλλον την ελπίδα....
και μεθυσμένοι
φύγαμε αγκαλιασμένοι
χωρίς προορισμό
μέσα στις νύχτας την καταιγίδα...
Ένας ξενύχτης θαμώνας του ουζερί,
Εγώ πιά να ήσουν εσύ?
Τί ρωτώ;
Κι οι δυο μας φτωχοί
στο δρόμο της ζωής χαμένοι...
μα κει που μας πάγωνε το κρύο
ω, σαν θαύμα θείο
ανάβλυσε φωτιά μες απ' την καρδιά μας....
σπίθες πετούσαν τα φιλιά μας...
κι ω, χαρά μας

πριν πούμε το αντίο
ήταν προς ώρα η ζεστασιά μας....!